

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: Š. F.
trvale bytem X
zastoupený Mgr. Michaelou Kopeckou, advokátkou
sídlem Chodská 30, Praha 2

proti

žalovanému: Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. 710/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. 710/2019-160-SPR/3 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci nákladů řízení ve výši **16.342 Kč** ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Michaely Kopecké, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agend řidičů ze dne 23. 5. 2019, č. j. 710/2019-160-SPR/3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 31. 5. 2017, č. j. MHMP 907485/2017, sp. zn. S-MHMP 920393/2009 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) zamítl námitky žalobce a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 18. 7. 2009, tj. především záznam 7 bodů za jednání žalobce dle trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 6. 2009, č. j. 2T 208/2009 – 108.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně je oprávněn zkoumat v řízení o námitkách pouze to, zda existuje podklad pro záznam v registru řidičů, zda byl záznam proveden v souladu s podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání, avšak nemůže zkoumat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť na ně je nutné nahlížet jako na správné a zákonné, dokud je nezruší příslušný orgán veřejné moci. O provedených záznamech nevznikly podle žalovaného žádné pochybnosti – správní orgán I. stupně vycházel ze dvou oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 6. 2009, č. j. 2T 208/2009 – 108, který nabyl právní moci dne 18. 7. 2009 (dále jen „*trestní příkaz*“).
4. Žalovaný nepřisvědčil námitce, že byl žalobce znevýhodněn tím, že skutek ze dne 8. 4. 2008, za který byl odsouzen trestním příkazem, spáchal na území Slovenska. Žalovaný odkázal na znění § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 7 Td 18/2016, jenž se zabýval místní příslušností českého soudu k projednání trestného činu spáchaného v cizině a uzavřel, že považuje zvolený postup za souladný.
5. Žalovaný souhlasil s tím, že správní orgán I. stupně byl ve věci v rozporu s § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“) cca 7 let nečinný, avšak následkem bylo jen to, že žalobce mohl po celou dobu dále řídit motorové vozidlo, pochybení tak nemělo za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30Af 47/2014 – 77. Podle žalovaného nemohlo za dobu nečinnosti správního orgánu I. stupně dojít k odečtení celkem 32 bodů, neboť po dosažení počtu 12 bodů může být řidičského oprávnění znovu získáno jen postupem podle § 123d zákona o silničním provozu.

III. Žaloba

6. Žalobce uvedl, že byl trestním příkazem uznán vinným ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tehdy platného a účinného trestního zákona a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 24 měsíců a zároveň trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel

určených k přepravě osob smluvní zdravotní přepravy a osob smluvní osobní přepravy za úplaty všeho druhu v trvání 2 let. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 18. 7. 2009 a žalobce po celou zkušební dobu vedl řádný život, na žalobce se ke dni 18. 7. 2012 hledí, jako by nebyl odsouzen. Trestní řízení mělo na žalobce silný výchovný efekt, neboť od uložení trestu až do současnosti s ním nebylo vedeno žádné přestupkové řízení na úseku dopravy.

7. Poukázal na to, že mu dne 20. 11. 2009 bylo doručeno oznámení o dosažení 12 bodů s výzvou k odevzdání řidičského průkazu, z důvodu přezkumu trestního příkazu bylo řízení o námitkách proti oznámení na žádost žalobce přerušeno do 26. 7. 2010 a následujících 7 let správní orgán I. stupně ve věci neučinil žádné další úkony. Žalobce nebyl právně zastoupen, žádného dalšího přestupku se nedopustil a měl proto za to, že mu byly body následně smazány postupem podle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu Dne 31. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým zamítl námitku jako nedůvodnou a potvrdil záznam 12 bodů ke dni 18. 7. 2009.
8. Žalobce namítl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou nečinnosti správního orgánu I. stupně. Žalovaný této námitce přisvědčil, avšak uvedl, že tím měla žalobci vzniknout výhoda v tom, že mohl po celou dobu nadále řídit. Žalobce poukázal na to, že žalovaný nepřípadně citoval z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30Af 47/2014 – 77. Žalobce byl připraven nést následek za trestný čin, avšak nyní by měl nést následky nezákonného jednání správního orgánu I. stupně, avšak žalobce vedl 10 let řádný život, stal se ukázněným řidičem a nyní by měl vykonat trest za nedbalost z dávné minulosti. Účelu trestu však může být dosaženo jen, když je uložen v časové návaznosti na spáchání přestupku (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, www.nssoud.cz). Žalobce je tedy trestán za čin po 10 letech, ačkoliv se již prokazatelně napravil a je na něj nahlíženo, jako by nebyl odsouzen.
9. Žalobce poukázal na krátké promlčecí doby v přestupkovém řízení a na promlčení výkonu trestu podle trestního zákoníku, což jsou instituty, které mají sloužit k zajištění časové návaznosti výkonu trestu na spáchání protiprávního jednání. Trest zákazu činnosti z výše identifikovaného trestního příkazu by již byl podle žalobce promlčen. Faktické uložení trestu ztráty řidičského oprávnění po více než 10 letech je podle žalobce excesivní, narušuje právní jistotu jednotlivců a z hlediska účelu regulace jej nelze obhájit. Postup správních orgánů je podle žalobce v rozporu s požadavkem předvídatelnosti a nejedná se o přímý a předvídatelný následek protiprávního jednání, jak vyžaduje Evropský soud pro lidská práva (rozsudek ve věci Maszni proti Rumunsku). Podle žalobce existuje požadavek dostatečně úzkého skutkového i časového spojení mezi trestem uloženým v přestupkovém nebo trestním řízení a trestem uloženým v souvislosti s tzv. „vybodováním“ v zájmu dodržení zásady *ne bis in idem* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 – 39). Napadené rozhodnutí za těchto okolností je tak již v rozporu se zásadou zákazu dvojího trestání.
10. Žalobce dále uvedl, že byl znevýhodněn tím, že se trestní řízení o skutku spáchaném na území Slovenské republiky konalo v České republice. Podle žalobce mohou být do bodového hodnocení ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu zařazena jen jednání spáchaná na území ČR, neboť tento zákon má územní působnost jen na území ČR. Kdyby byl skutek projednáván slovenským soudem, nedošlo by k uložení vedlejšího trestu

v podobě záznamu bodů. Žalobce je tak diskriminován vůči osobám, které spáchali trestný čin mimo ČR a jejichž věc byla projednána v místě spáchání činu.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se s námitkou nečinnosti správního orgánu I. stupně dostatečně vypořádal na str. 4 napadeného rozhodnutí. K námitce porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55. Žalovaný uvedl, že časový odstup 10 let je politováníhodný, žalobce však nikdy nevyužil možnosti žádat o uplatnění opatření proti nečinnosti, správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 6 správního řádu, avšak následkem bylo jen to, že žalobce mohl po celou dobu dále řídit motorové vozidlo, tj. toto pochybení nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30Af 47/2017 – 77). Námitka znevýhodnění žalobce tím, že se trestní řízení konalo v ČR, byla podle žalovaného vypořádána na str. 3-4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby.
12. Žalobce k vyjádření žalovaného repliku již nepodal.

V. Jednání ve věci

13. Jednání ve věci se konalo dne 5. 8. 2021. Na něm procesní strany v zásadě setrvaly na dosavadním již prezentovaném procesním postoji. Žalobce uvedl, že je odebrání řidičského oprávnění v důsledku „vybodování“ je judikaturou považováno za trest *sui generis*, je tedy otázka, zda zde není porušena zásada *ne bis in idem*. Aby k porušení této zásady nedošlo, je nezbytná věcná i časová souslednost mezi jednáním a uložením trestu. V daném případě časová souslednost dána nebyla, je dána velká časová prodleva mezi jednáním a uložením trestu. Podle žalobce mu nelze klást k tíži, že nevyužil opatření proti nečinnosti, je to jeho právem, nikoli povinností. Správní orgán byl povinen rozhodnout v zákonné lhůtě. Žalovaný uvedl, že lhůty ve správním řádu pro vydání rozhodnutí jsou pořádkové, pokud žalobce se cítil poškozen, mohl uplatnit opatření proti nečinnosti. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již k otázce dvojího trestání vyslovil svůj závěr, z něj vyplývá, že se nejedná o druhý trest.
14. Městský soud na jednání provedl důkaz výpisem z rejstříku trestů žalobce ze dne 10. 6. 2019, výpisem z bodového hodnocení žalobce ze dne 29. 5. 2019, 4. 12. 2020, 12. 7. 2021, trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 6. 2009, č. j. 2 T 208/2009 – 108 a potvrzením zaměstnavatele manroland czech s. r. o. ze dne 10. 6. 2019.
15. Důkaz napadeným rozhodnutím městský soud neprovedl, neboť se jedná o součást správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Ze správního spisu a z dokazování vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti.

18. Správní orgán I. stupni žalobci dne 12. 11. 2009 odeslal oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu.
19. Z výpisu bodového hodnocení řidiče ze dne 8. 12. 2009 vyplývá, že žalobci byly postupně uděleny:
 - 2 body dne 29. 10. 2006 za přestupek dle § 22 odst. 1f, 4 zákona č. 200/1990 Sb.,
 - 1 bod dne 14. 7. 2007 za přestupek dle § 22 odst. 1l zákona č. 200/1990 Sb.,
 - dne 15. 7. 2008 byly žalobci po 12 měsících odečteny 3 body, stav bodového konta byl tedy 0,
 - 3 body dne 12. 11. 2008, za přestupek dle § 22 odst. 1f, 3 zákona č. 200/1990 Sb.,
 - 2 body dne 22. 2. 2009, za přestupek dle § 22 odst. 1f, 4 zákona č. 200/1990 Sb.,
 - 7 bodů dne 18. 7. 2009, za trestný čin dle § 224 odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb.
20. Žádné další bodové záznamy nebyly evidovány u žalobce ani později, což potvrzují výpisy z 30. 5. 2017, k 29. 5. 2019, 4. 12. 2020 či 12. 7. 2021.
21. Žalobce proti oznámení správního orgánu I. stupně ze dne 12. 11. 2009 podal námitky (dne 25. 11. 2009) a to proti záznamu za skutek spáchaný na území Slovenska. Uvedl, že byl znevýhodněn proti řidičům, kterým byl udělen trest soudem na Slovensku za skutek spáchaný na Slovensku a do karty řidiče jim žádný bod v České republice nebyl udělen.
22. Správní orgán I. stupně dne 9. 12. 2009 požádal žalovaného o stanovisko k záznamu trestného činu.
23. Žalobce následně požádal dne 10. 12. 2009 o přerušení námitkového řízení z toho důvodu, že se domáhá přezkoumání závaznosti odsuzujícího trestního příkazu. Této žádosti magistrát (správní orgán I. stupně) vyhověl usnesením ze dne 14. 12. 2009, č. j. S – MHMP 920393/2009, v němž řízení o námitkách přerušil na dobu nezbytně nutnou, nejdéle však do 30. 6. 2010.
24. Dne 10. 9. 2010 žalovaný sdělil správnímu orgánu I. stupně své stanovisko, že Obvodní soud pro Prahu 2 nesprávně posoudil právní otázku, když nesprávně vyslovil, že žalobce jednal v rozporu se zákonem č. 361/2000 Sb. při řízení motorového vozidla ve Slovenské republice. Jedná se však o pravomocné a tím závazné rozhodnutí.
25. Námitky žalobce správní orgán I. stupně zamítl a záznam 12 bodů potvrdil rozhodnutím ze dne 31. 5. 2017, pod č. j. S-MHMP 920393/2009.
26. Žalobce proti rozhodnutí podal odvolání, v němž namítl dvě skutečnosti. Tou první znovu bylo, že mu byl započítán záznam 7 bodů za skutek spáchaný na území Slovenska, čímž byl znevýhodněn proti řidičům, kterým byl za takové jednání udělen trest soudem na území Slovenské republiky a do karty řidiče jim žádný bod nebyl přidělen. Žalobce byl názoru, že záznam 7 bodů za porušení zákona o silničním provozu pak nemůže být proveden, neboť tento zákon nemůže postihovat skutky na území Slovenska. Druhou námitkou bylo, že magistrát byl od roku 2010 nečinný. Uvedl, že od zápisu ze dne 18. 7. 2009 neporušil žádné ustanovení zákona o silničním provozu a nebyl mu přičten bod. V případě, že za 12 měsíců není žádný bod připsán, byly by mu odečteny 4 body, tedy za 7 let celkem 28 bodů a za 8 let 32 bodů.

27. Žalovaný o odvolání rozhodl napadeným rozhodnutím, jímž rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
28. Městský soud z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 6. 2009, č. j. 2 T 208/2009 – 108 (právní moc 18. 7. 2009) zjistil, že žalobce jím byl uznán vinným za trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona. Žalobce byl uznán vinným za jednání spočívající v tom, že dne 8. 4. 2008 řídil osobní automobil ve Slovenské republice v obci Varín, přičemž v důsledku nepřiměřené rychlosti nedokázal bezpečně zabrzdit před kolonou motorových vozidel, vybočil do protisměru, kde se střetl s protijedoucím osobním motorovým vozidlem, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b), ustanovení § 11 odst. 1, § 16 a § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, přičemž v důsledku střetu utrpěly 3 osoby poranění mající charakter těžké újmy na zdraví, 1 osoba poranění mající charakter ublížení na zdraví a 1 osoba byla poraněna lehce – zranění nedosáhlo charakteru ublížení na zdraví. V důsledku střetu rovněž došlo ke hmotné škodě na zúčastněných vozidlech. Městský soud k detailním konkrétům jednání žalobce poté odkazuje na tzv. skutkovou větu trestního příkazu.
29. Podstatné je to, že žalobce byl trestním příkazem odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 24 měsíců. Žalobci byl současně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel určených k přepravě osob smluvní zdravotní přepravy a osob smluvní osobní přepravy za úplaty všeho druhu v trvání 2 let.
30. Za toto jednání byl žalobci zapsán do evidence řidiče záznam 7 bodů.
31. Podle § 123a zákona o silničním provozu platí, že *„bodovým hodnocením se zajišťuje sledování opakovaného páchání přestupků, jednání, které má znaky přestupku podle jiného právního předpisu, nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k tomuto zákonu.“*
32. Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů (§ 123b odst. 1 zákona o silničním provozu). Podkladem je dle odst. 2 téhož ustanovení doručené a) *oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě* (do 30. 6. 2017 *uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení* - pozn. městského soudu), b) *rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin, d) rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání.*

33. Podle ustanovení § 123f zákona o pozemních komunikacích platí, že:

(1) Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

(2) Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.

(3) Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

(4) Podá-li řidič námitky proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci.

34. Žalobce poukazuje na dlouhé několikaleté řízení, během něhož správní orgán o námitkách nerozhodl pravomocně. Žalobce poukazuje na to, že odnětí řidičského průkazu po takové době již neplní svůj účel.

35. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2011, čj. 8 As 23/2010-89, vyložil, že podání námitek má za následek „situaci, kdy řidič i přes dosažení dvanácti bodů se může nadále účastnit provozu na pozemních komunikacích, neboť došlo k přerušení lhůty pro pozbytí řidičského oprávnění a povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Tato skutečnost však nemůže zapříčinit odpočet bodů podle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť podstata tohoto institutu je jiná. Dané ustanovení je možné aplikovat pouze za situace, kdy řidič ještě nedosáhl dvanácti bodů.... Jinými slovy řečeno, v případě, že řidič již dosáhne dvanácti bodů, a to nezávisle na přerušení běhu lhůt daných v § 123c odst. 3 citovaného zákona, nemůže se takto získaných bodů zbavit řádným chováním, s nímž počítá § 123e odst. 1 tohoto zákona, ale pouze cestou jinou, stanovenou v § 123d odst. 1 a 3 téhož zákona, který upravuje, jakým způsobem musí řidič postupovat při dosažení dvanácti bodů.“

36. Doplnil také, že „teprve v případě, pokud by byly uplatněné námitky shledány důvodnými a správní orgán by provedl v souladu s § 123f odst. 2 citovaného zákona opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů, by odborná způsobilost řidiče k řízení motorových vozidel nadále trvala a k jejímu opětovnému nabytí by nebylo třeba postupovat podle § 123d téhož zákona. Pak by rovněž bylo možné zohlednit dobu po podání námitek při následném odpočtu bodů.“

37. K uvedenému Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 6. 12.2017, č. j. 6 As 156/2017 –29, uvedl, že „trvání na plnění právních povinností v oblasti dopravy v tom směru, že řidič, který opakovaně páchal dopravní přestupky a dosáhl tak 12 bodů v registru řidičů, může řidičské oprávnění získat zpět až po uplynutí 1 roku „zákazu činnosti“, nikoli prostřednictvím „natahování námitkového řízení“ podle ustanovení § 123f odst. 4 zákona o silničního provozu a dovozování možnosti odpočtu bodů dle 123e téhož předpisu, nepovažuje Nejvyšší správní soud za nijak nepřiměřené, nezákonné či svévolné. Opačný závěr by naopak poskytl elegantní prostor pro obcházení bodového systému, jelikož by umožnil řidičům

opakovaně páchajícím protiprávní jednání na úseku dopravy vyhnout se negativním důsledkům jejich protiprávních jednání v podobě pozbytí práva k řízení motorového vozidla na území České republiky po dobu jednoho roku.“

38. Z vyložených závěrů Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že by nemohla být úspěšná námitka z pohledu, že žalobce během odvolacího řízení (vzhledem k dosavadnímu bezúhonnému jednání) vlastně dosáhl potřebného odpočtu bodů. Dobu „řádného chování“ žalobce, která probíhala během (jakkoliv jinak dlouhého) samotného námitkového řízení, totiž žalovaný nemohl zohlednit v podobě případného odpočtu zaznamenaných bodů
39. Další otázkou je to, zda byl žalovaný povinen zohlednit samotnou dlouhou dobu námitkového řízení (za současného bezúhonného jednání žalobce).
40. Městský soud zde považuje za nezbytné shrnout další závěry soudní judikatury. To, že záznam (jednotlivých) bodů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, vyložil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55. Na uvedené poté navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69, když konstatoval, že je – li tento záznam trestem, musí se na něj uplatnit ústavně garantované pravidlo použití mírnějšího, resp. příznivějšího pozdějšího zákona ve prospěch pachatele, ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, resp. čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy.
41. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v témže usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, taktéž vyložil, že *„pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páchání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a tedy sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku, a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle článku 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.“* Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tedy považuje za sankci i pozbytí řidičského oprávnění a to za recidivující jednání reflektované jednotlivými záznamy.
42. Je tedy třeba rozlišit dvě rozdílné situace a typy sankce – provádění jednotlivých záznamů (tím se rozumí záznam, tj. zápis, udělení trestu do evidence) jakožto ukládání trestu podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu za přestupek řidiče – a pozbytí řidičského oprávnění následkem dosažení 12 bodů, tj. jako následek recidivujícího jednání řidiče.
43. V případě, že řidič neuplatní námitky, dochází k pozbytí řidičského oprávnění do 5 dnů od doručení oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení (srov. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu). Pokud námitky řidič uplatní, po dobu námitkového řízení není povinen řidičské oprávnění odevzdat (srov. § 123c odst. 4 zákona o silničním provozu).
44. V rovině trestního práva podle § 39 odst. 3 nyní účinného zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku sice platí, že soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne mj. *„k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédne ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.“* Oproti tomu obdobné pravidlo neobsahoval zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Sám zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích (srov. § 12 citovaného zákona) a ani aktuálně účinný

zákon č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (srov. § 37 cit. zákona) ve spojení se zákonem o silničním provozu taktéž neumožňují při ukládání sankce přihlídnout k délce správního řízení.

45. Nejvyšší správní soud v odst. 65 rozsudku ze dne 15. 4. 2015, č. j. 2 As 204/2014 – 71, vyložil (ve vztahu ke správnímu deliktu na úseku ochrany hospodářské soutěže, že žalovaný „*délku správního řízení nemůže zohledňovat ani prostřednictvím analogického uplatnění pravidla trestního práva, podle kterého se do výše trestu promítá případně nepřiměřená délka trestního řízení ve smyslu § 39 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Je třeba připomenout, že o analogii se jedná v tom případě, kdy se na určitou situaci přímo právním předpisem neupravenou užije ustanovení určitého právního předpisu, které na ni přímo nedopadá, ale které je svým obsahem nejbližší. Podmínkou využití analogie je proto určitá mezera v zákoně, kterou je potřeba vyplnit (viz např. rozsudek ze dne 1. 3. 2006, č. j. 2 As 21/2005 – 72). Uvedená „mezera“ se ovšem v ZOHS nevyskytuje. Tento zákon naopak výslovně upravuje, k jakým skutečnostem správní orgán musí přihlížet při stanovení výše sankce.*“
46. Na to navázal Nejvyšší správní soud v dalších rozsudcích ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 – 28, ze dne 14. 5. 2020, č. j. 9 As 94/2019 – 39 nebo ze dne 29. 9. 2020, 5 As 247/2018 – 39 Nejvyšší správní soud zde vyložil, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.
47. Citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy konstantně vykládá, že délku přestupkového řízení není na místě zohlednit při úvahách o adekvátnosti ukládaného trestu za protiprávní jednání. Uvedené tím spíše platí v případě řízení o námitkách, v rámci něhož je posuzována toliko oprávněnost jednotlivých záznamů. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že by měl žalovaný přihlídnout též k délce námitkového řízení a případně uložit mírnější sankci.
48. Přes uvedené se však městský soud musí nad průběhem správního řízení pozastavit.
49. Žalobce byl seznámen s dosažením 12 bodů dne 12. 11. 2009 (doručeno 20. 11. 2009), námitku podal 25. 11. 2009, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 31. 5. 2017, odvolání žalobce uplatnil dne 19. 6. 2017 (již v něm namítl kromě nezpůsobilosti trestního příkazu rovněž nepřiměřenou délku správního řízení – tehdy 7 let), napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 5. 2019. Námitkové řízení tak probíhalo v období roků 2009 - 2019. Ze spisu nevplývá, že by se o délku řízení nějak přičinil žalobce sám a ze spisu není rovněž patrné, že by byla délka odůvodněna okolnostmi postupu správních orgánů. Správní orgán I. stupně se pouze dne 9. 12. 2009 pod č. j. S-MHMP 920393/2009 dotázal žalovaného na stanovisko k záznamu o trestném činu spáchaném na území Slovenska, přičemž odpovědi se od žalovaného dočkal dne 10. 9. 2010 pod č. j. 595/2009-160-OST/2. Kromě krátkého přerušení řízení na půl roku nevyplývají ze spisu žádné další důvody, které by bránily tomu, aby nebylo o odvolání rozhodnuto dříve.
50. Obecně je v dispozici žalobce, aby k urychlení procesu ve správním řízení např. využil opatření proti nečinnosti (popř. podal žalobu na ochranu proti nečinnosti), aby tak dosáhl meritorního rozhodnutí dříve, než aby se nacházel v právní nejistotě, kdy eventuálně nastoupí následky pro něj nepříznivého rozhodnutí. Klást neaktivitu k tíži žalobce by bylo podle názoru městského soudu na místě tehdy, pokud by se jednalo např. o řízení o žádosti, jejímž předmětem by mělo být rozhodnutí ve prospěch žalobce. Byly to však

správní orgány, které v sankčním řízení zastupovaly veřejný zájem a bylo na nich, aby bylo dosaženo dostatečně efektivního potrestání žalobce, tj. co nejdříve. Nelze tedy klást k tíži žalobce, že sám prostřednictvím procesních nástrojů ochrany proti nečinnosti neusiloval o to, aby dosáhl svého dřívějšího potrestání.

51. Požádat o vrácení řidičského oprávnění je přitom řidič oprávněn prakticky již po jednom roku po jeho pozbytí (ať už by dosažení 12 bodů dosáhl kombinací různých typů trestaných jednání dle přílohy zákona o silničním provozu), byť vzhledem k trestu zákazu činnosti dle trestního příkazu by tak žalobce mohl učinit až po jeho výkonu – srov. § 123 odst. 1 – 3 zákona o silničním provozu. Jaký význam potom má, že zákonná úprava neumožňuje zohlednit, že by žalobce postupem správních orgánů pozbyl řidičské oprávnění téměř až za 10 let od posledního záznamu bodů, pokud navíc ještě prokázal, že v mezidobí zákonné povinnosti řidiče dodržel?
52. Na druhou stranu žalobce se během celé doby správního řízení (po výkonu trestu zákazu činnosti ještě téměř 8 let – srov. § 123d odst. 2 zákona o silničním provozu) mohl následkem odkladného účinku námitek účastnit silničního provozu jako řidič. Během této doby se tedy alespoň osvědčil jako způsobilý řidič. Městský soud se proto ztotožnil se žalovaným v názoru, že zjevně nepřiměřená doba správního řízení byla kompenzována žalobci tímto způsobem. Ve výsledku se proto městský soud se žalovaným ztotožnil. Tato žalobní námitka proto není důvodná.
53. Městský soud se poté zabýval i druhou otázkou, zda byl trestní příkaz jako podklad způsobilý k záznamu 7 bodů do bodového hodnocení žalobce v registru řidičů.
54. Obecně platí, že „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“ (rozsudek ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44; srov. též například rozsudky ze dne 26. července 2017, č. j. 6 As 245/2016 - 44, či ze dne 27. září 2016, č. j. 5 As 71/2016 - 58, 26. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2018, dne 6. 9. 2018, č. j. 6 As 253/2018 - 34).
55. Uvedené by *ad absurdum* znamenalo, že správní orgány téměř nejsou oprávněny hodnotit kvalitu resp. formální náležitosti podkladových rozhodnutí k zaznamenaným bodům. Takový přístup však judikatura správních soudů taktéž nepodporuje. Příkladem lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018 - 40, který se týkal (nejčastěji napadaných) pokutových bloků, resp. na základě nich vystavených oznámení policie o přestupcích v blokovém řízení. Nejvyšší správní soud vyložil, že „*námitkami, ve kterých přestupce upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis*

vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2011, čj. 2 As 19/2011-87; či ze dne 26. 5. 2016, čj. 7 As 63/2016-49, bod 19). Rozhodnutí o přestupku, jehož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (rozsudek ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 16/2010-105, bod 22)“, obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2019, č. j. 8 As 77/2018 – 47, ze dne 26. 5. 2016, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 – 16.

56. Ve všech výše uvedených případech se judikatura Nejvyššího správního soudu shoduje v názoru, že rozhodnutí lze akceptovat jako způsobilý podklad pro bodový záznam, pokud to ovšem netrpí zásadní vadou spočívající např. v nesrozumitelnosti či nicotnosti. Jako zásadní vadu mající za následek až nezpůsobilost podkladu k záznamu bodů v tomto ohledu shledal Nejvyšší správní soud např. to, že podkladové rozhodnutí nenabylo právní moci (srov. rozsudek ze dne 4. 6. 2020, č. j. 10 As 353/2019 – 29).
57. Ani podkladové rozhodnutí, které uvedenými vadami na první pohled netrpí, však nemusí být akceptováno jako způsobilý podklad k záznamu bodů. Zpochybnit způsobilost podkladového rozhodnutí může i dostatečně konkrétní a věrohodná procesní obrana řidiče. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 – 103, (vědom si přitom uvedených východisek) vyslovil, že *„nelze v žádném případě učinit závěr, že správní orgán je bez dalšího oprávněn, resp. povinen vždy provést záznam bodů na základě „jakéhokoli“ podkladu.“* V tehdy projednávané věci týkající se přestupku za porušení povinnosti řidiče dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (povinnost za jízdy být připoután bezpečnostním pásem) vzhledem k námitkám žalobce totiž Nejvyšší správní soud shledal za sporné, zda se vůbec právě tento přestupek stal. Vyslovil proto, že *„bylo tedy povinností žalovaného, a poté i krajského soudu zabývat se námitkami stěžovatele v kontextu všech skutečností, které ze spisového materiálu vyplynuly, a které byly dílem rozporné. Teprve poté by bylo lze dospět k závěru, zda byl proveden záznam bodů v souladu se zákonem“.*
58. V rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017 – 23, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„tyto závěry však nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů uvedených v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jeho spáchání není vědom. Jak plyne z navazující judikatury, je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení a svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 – 74, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 – 33, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 – 32).“* Nejvyšší správní soud konstatoval, že závěry judikatury k této otázce lze shrnout tak, že: **1)** Existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou *sine qua non* pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; **2)** Při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok; **3)** Ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podeprvena odpovídajícími důkazními návrhy. *Á contrario* k uvedenému srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019 – 44, v němž jako námitky nezpůsobilé ke

zpochybnění pokutových bloků byly shledány typizované, neurčité, paušální, a tudíž a priori nevěrohodné.

59. Městský soud závěry citované judikatury mezitímně shrnuje tak, že ač jsou podkladová rozhodnutí k záznamu bodů akty veřejné správy, u nichž bezpochyby platí presumpce správnosti, je možné jejich způsobilost být podkladem k záznamu bodů účinně zpochybnit dostatečně konkrétní, ucelenou a věrohodnou argumentací, která povede k vážným pochybnostem o deliktním jednání či jeho právní kvalifikaci.
60. V projednávané věci je ze tří podkladů k bodovým záznamům žalobce (2 oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení ze dnů 12. 11. 2008 a 25. 2. 2009 a 1 trestní příkaz ze dne 16. 6. 2009) sporná způsobilost právě trestního příkazu ze dne 16. 6. 2009.
61. Obvodní soud pro Prahu 2 v trestním příkazu kvalifikoval jednání žalobce na území Slovenské republiky jako rozporné s povinnostmi řidiče, v čemž bylo shledáno způsobení dopravní nehody porušením povinnosti řidiče, při kterém došlo k usmrcení nebo k těžké újmě na zdraví jiné osoby a tudíž jako trestný čin podle § 224 odst. 1, odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona. Žalobce byl následně na základě trestního příkazu potrestán zápisem 7 bodů za jednání, které spočívalo ve „způsobení dopravní nehody porušením povinnosti řidiče, při které došlo k usmrcení nebo k těžké újmě na zdraví“.
62. Je nepochybné, že pokud by žalobce takto deliktně jednal na území České republiky, bylo lze jeho jednání jednoznačně podřadit k jednání dle přílohy zákona o silničním provozu, kterému svědčí zápis 7 bodů do registru řidičů.
63. Orgány činné v trestním řízení v tomto případě vůči žalobci postupovaly podle zásady personality trestního práva, jež znamená, že podle zákona České republiky se posuzuje i trestnost činu, který v cizině spáchal občan České republiky nebo osoba bez státní příslušnosti, která má na jejím území povolen trvalý pobyt (srov. § 18 tehdy účinného zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon). Z hlediska působnosti trestního zákoníku (srov. §§ 4 – 8 nynějšího zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku a §§ 14 – 20a zákona č. 140/1961 Sb.) tak není vůbec problematické, že byl žalobce takto odsouzen za jednání učiněné na Slovensku; na uvedené jednání pachatele, ke kterému došlo v cizině, se totiž dle citovaných ustanovení použije české trestní právo, aniž by se zároveň vyžadovalo, aby naplnil znaky citovaného trestného činu i na území České republiky.
64. Nejvyšší soud k tomu v usnesení ze dne 8. 9. 2010, č. j. 5 Tdo 834/2010 dokonce vyložil, že „*jestliže byl čin spáchán na území cizího státu a byl jím porušen předpis tohoto druhu, protiprávnost činu (a existence zavinění) - pokud na něj dopadá tzv. věcná i místní působnost českého trestního zákona - nelze posuzovat podle českého práva, ale vždy je nutno uplatnit právo státu, na jehož území byl čin spáchán (srov. Kamlach, M., Repík, B. Mezinárodní spolupráce v trestním a občanskoprávním řízení. 1. vydání. Praha: Panorama Praha, 1990. s. 34). Tyto závěry jsou v souladu i s ustálenou judikaturou, z níž vyplývá, že jestliže české orgány převezmou od orgánů cizího státu trestní stíhání českého občana pro trestný čin spáchaný v cizině, posuzuje se trestnost tohoto činu podle českého zákona (§ 18 tr. zák., nyní § 6 trestního zákoníku). Pokud však zavinění obviněného spočívá např. v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, nelze na věc aplikovat pravidla provozu na pozemních komunikacích platná na území České republiky, ale je třeba aplikovat pravidla provozu na pozemních komunikacích platná na území toho státu, kde byl spáchaný trestný čin (č. 29/1981 Sb. rozh. tr.; dále srov. i č. 47/1987-I. Sb. rozh. tr.).“*

65. Z uvedeného proto vyplývá především to, že český trestní soud skutečně neměl hodnotit porušení povinností řidiče na území Slovenské republiky podle „českého“ zákona o silničním provozu jak provedl Obvodní soud pro Prahu 2, ale podle pravidel zákona Slovenské republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciach (žalobce trestný čin spáchal v roce 2008) – pro úplnost zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, byl účinný od 1. 2. 2009.
66. Městský soud, který nyní rozhoduje v oblasti správního soudnictví, nicméně není povolán k tomu, aby vytýkal či napravoval náležitosti výrokové části rozhodnutí soudu v civilním nebo trestním odvětví práva. Může si však učinit alespoň úsudek o tom, jak zásadní je uvedená vada trestního příkazu a jaký to má vliv na projednávanou věc.
67. Exkurz do judikatury trestních soudů, která se zabývá vadami výrokových částí trestních rozhodnutí a v návaznosti i správně trestních rozhodnutí, nabídl usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016 - 46. Pro větší stručnost městský soud na tomto místě shrnuje, že dle rozšířeného senátu vadné či neúplné označení všech ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí. V detailech pak městský soud odkazuje na citované rozhodnutí rozšířeného senátu.
68. Z tzv. skutkové věty trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 6. 2009 vyplývá, že trestní soud kvalifikoval (a odsoudil) jednání žalobce jako porušení pravidel podle českého zákona o provozu na pozemních komunikacích, přičemž již bylo výše vyloženo, že označené povinnosti „českého“ řidiče na Slovensku neměl. Z obsahu trestního příkazu přitom nevyplývá, že by se jednalo např. o písařskou vadu, a že by soud ve skutečnosti shledal, že žalobce porušil slovenský zákon – takové odůvodnění i vzhledem k tomu, že o vině bylo rozhodnuto trestním příkazem, zde zcela absentuje. Jedná se tedy o vadu právní kvalifikace jednání žalobce.
69. Citování porušených českých právních předpisů či jen samotný fakt, že o vině žalobce rozhodl český trestní soud, možná mohlo ve správních orgánech vzbudit přesvědčení, že takto snad došlo k uznání či „nostrifikaci“ jednání žalobce v cizině do českých podmínek. To, že o vině rozhodl český trestní soud, však pro posouzení oprávněnosti záznamu 7 bodů za jednání žalobce ještě není rozhodující. Pro osud věci je totiž stěžejní samotný právní základ věci, tj. to, že správní orgány České republiky přičetly žalobci „české“ body za jednání spáchané v zahraničí – na Slovensku, tj. mimo území České republiky. Podle názoru městského soudu totiž nelze připsat body řidiči na území České republiky (tj. sankcionovat jej za porušení povinností podle zákona o silničním provozu) za jednání, které se uskutečnilo v zahraničí a v rozporu s povinnostmi řidiče podle tamních právních předpisů.
70. Zákon o silničním provozu ukládá řidičům povinnosti, které lze vynucovat (mj. záznamem bodů) jen na území České republiky; v žádné části totiž nestanovuje, že by řidič byl povinen tato „česká“ pravidla dodržovat i v cizině. Zákon o silničním provozu a

v návaznosti na to ani zákon o přestupcích¹ proto nedisponují zmocněním, které by umožnilo na území České republiky stíhat a sankcionovat protiprávní jednání řidiče na území zahraničního státu pro rozpor s českou právní úpravou zákona o silničním provozu. Tím spíše česká právní úprava neumožňuje stíhat řidiče za protiprávní jednání na území zahraničního státu pro rozpor s tamní právní úpravou na úseku silničního provozu.

71. Výsostné právo každého státu stíhat řidiče za dopravní delikty spáchané na jeho území reflektuje i komunitární úprava - Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/413. Jedním z jejích cílů bylo zajistit právě to, aby i v případech pokut za určité dopravní delikty, které často nejsou vymáhány, pokud jsou spáchány s vozidlem registrovaným v jiném členském státě, než je členský stát, v němž k deliktu došlo, byla zaručena účinnost vyšetřování dopravních deliktů v oblasti bezpečnosti silničního provozu (srov. odst. 2 odůvodnění směrnice). Pro vybrané oblasti deliktů (překročení nejvyšší dovolené rychlosti, nepoužití bezpečnostních pásů; nezastavení na červený signál světelného signalizačního zařízení, řízení vozidla pod vlivem alkoholu, řízení vozidla pod vlivem drog, nepoužití ochranné přilby, použití zakázaného pruhu, nedovolené použití mobilního telefonu nebo jiného komunikačního zařízení za jízdy) směrnice proto zavedla jednotný postup, aby členské státy dosáhly co nejefektivnějšího přeshraničního vyšetřování.
72. Sama směrnice v článku 3 sice sjednotila terminologii u jednotlivých deliktů, nicméně definici zmíněných deliktů ponechala právě na jednotlivých členských státech; směrnice tedy plně respektuje a vychází z toho, že právní regulace (tj. obsah toho, co je dovoleno či zakázáno) v členských státech není jednotná a liší se. Uvedená směrnice byla implementována do zákona o silničním provozu v ustanovení § 125j zákona o silničním provozu; podle něho je tedy možné stíhat tuzemskými orgány protiprávní jednání řidiče s bydlištěm v jiném členském státě Evropské unie. Městský soud podotýká, že s využitím tohoto postupu sice může být do registru řidičů být zaznamenán přestupek cizince a ve výsledku být uložen zákaz řízení při dosažení 12 bodů; to ovšem podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. o) a § 123c odst. 7 a 8 zákona o silničním provozu opět a pouze s účinností na území České republiky.
73. Shrne – li městský soud všechna uvedená východiska - zákon o silničním provozu stanovuje pravidla silničního provozu pro území České republiky a jejich dodržování taktéž sám sankcionuje. Stát tedy právními prostředky, které stanovil v zákoně o silničním provozu (mj. záznamem bodů), vynucuje, aby na jeho území byla dodržena tato jím určená dopravní pravidla. Nestanovil-li tak zákon (či mezinárodní úprava) sám, nemůže stát na svém území a svými prostředky sankcionovat jednání, kterým byla porušena pravidla jiného státu, jakkoliv si mohou být podobná.
74. Stěžejní skutečnost, tj. zejména, že se jednalo o jednání na Slovensku, z podkladu - skutkové věty trestního příkazu - jednoznačně vyplývala. Obzvláště tehdy, poukazoval-li žalobce dokonce dvakrát ve správním řízení (1x v námitkách, 1x v odvolání) na to, že záznamem za toto jednání vůbec potrestán být neměl, mělo to správní orgány přivést k

¹ Podle § 8 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích platilo, že „podle tohoto zákona nebo jiného zákona se posuzuje přestupek, který byl spáchán na území České republiky.“ Rovněž podle § 8 odst. 2 zákona o přestupcích se podle tohoto zákona posuzuje též „přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) a odst. 2 a přestupek proti majetku podle § 50, který spáchal v cizině státní občan České republiky anebo cizinec, který má trvalý pobyt na území České republiky, pokud takové jednání nebylo v cizině projednáno. Jiný přestupek spáchaný v cizině státním občanem České republiky anebo cizincem, který má trvalý pobyt na území České republiky, se posuzuje podle tohoto zákona nebo jiného zákona jen tehdy, jestliže jím uvedená osoba porušila povinnost, kterou má podle předpisů platných v České republice mimo území republiky, nebo jestliže to vyplývá z vyhlášených mezinárodních dohod, kterými je Česká republika vázána“. Stejnou konstrukci působnosti přestupkového zákona přijal i § 3 aktuálně účinného zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

úvaze, že se na toto jednání v zahraničí vůbec nemohla vztahovat aplikace „českého“ zákona o silničním provozu.

75. Žalovaný tedy vůbec neměl hodnotit trestní příkaz ze dne 16. 6. 2009 jako podklad způsobilý k záznamu 7 bodů za jednání spáchaná na území České republiky.
76. Městský soud se proto bezvýhradně ztotožnil se žalobcem v námitce, že trestní příkaz ze dne 16. 6. 2009 nebyl nezpůsobilý podklad k záznamu 7 bodů do žalobcovy evidenční karty řidiče.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

77. Na základě všech shora uvedených skutečností soud shledal, že žalovaný v odvolacím řízení ve věci nesprávně posoudil rozhodnou právní otázku, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné. Věc proto podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované vrátil k dalšímu řízení.
78. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení proto při odvolání žalobce bude vycházet z toho, že trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 6. 2009, č. j. 2T 208/2009 – 108, není způsobilým podkladem pro záznam 7 bodů do evidenční karty žalobce v registru řidičů.
79. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.
80. Náhradu nákladů řízení představuje pro žalobce soudní poplatek ve výši **3.000 Kč** za žalobu a soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši **1.000 Kč**. Dále žalobci náleží náhrada za odměnu zástupce za právní služby a jeho hotové výdaje. Městský soud přiznal žalobci náhradu za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby ve věci samé, účast na soudním jednání dne 5. 8. 2021) - po 3.100 Kč vše podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mimosmluvní odměna tak celkově činí **9.300 Kč** (3 x 3.100 Kč). Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho zástupkyně ve výši **900 Kč** za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % - **2.142 Kč**. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí **16.342 Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 5. srpna 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu